

Bönsöndagen

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Luk. 11:1–13.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna söndag, bönsöndagen, undervisar oss om "Bönen". Det är ett särskilt predikoämne, något som Gud måste lära oss. Bönen är inte ett källsprång från människans innersta, inte en naturgiven reflex i nöd, som vi av oss själva förmår. Den rätta kristna bönen, som stiger upp inför Gud och bönhör av honom, som verkar stora under, strömmar fram ur Jesu undervisning, är ett stycke av den gudomliga uppenbarelsen. Det är därför som dagens evangelium om bönen inleds med de högtidliga orden: "Sannerligen, sannerligen säger jag eder". Nu sägs det, som vi inte vet av oss själva, och som skänks oss som Guds gåva. Jesus säger: "Vad I bedjen Fadern om, det skall han giva eder i mitt namn ... Bedjen och I skolen få, för att eder glädje skall bliva fullkomlig". Detta löfte vilar i påskens gåva, i lärjungarnas tro på vad Gud i påsken verkat av evig rättfärdighet. Därför säger Jesus:

Och jag säger eder icke att jag skall bedja Fadern för eder, ty Fadern själv älskar eder, eftersom I haven älskat mig och haven trott att jag är utgången från Gud.

Den store Översteprästen, som är "en förespråkare hos Fadern" (1 Joh. 2:1), som "sitter på Guds högra sida, han manar ock gott för oss" (Rom. 8:34), vill inte, att hans mäktiga, översteprästeliga förbön skall få oss att tystna, få oss att blygas för vår ringhet. Nej, därför att vi tror på honom som den uppståndne, som vår rättfärdighet, blir vi genom tron Kristi rätta medpräster, i dopet nyskapade medföredjare, som har samma kraft i våra böner som den store Översteprästen själv. Vi står under det ordet "ty Fadern själv älskar eder", eftersom vi är i Sonen, som är den älskade sonen. Vi omgärdas, genomstrålas, upplyses av den gudomliga kärleken, som utgjuter sig i oss. Den är den värmande kärleken, som möter oss i den rättfärdighetens sol, som går upp över människosläktet på påskdagsmorgonen, när Kristus stiger upp ur gravens mörker. Domen, förbannelsen, Guds vrede är borttagna, och i påskens glans talar vi till Gud som hans barn i böner, som hörs av honom och uppfylles av honom. Bara härav kommer den rätta

bönen, den av Gud befallda och hörda bönen. En bön, som tar sin utgångspunkt någon annanstans, som inte botten i evangelium, blir en mänsklig bön, som måste söka sin anbefallning i vårt eget, som med egen rättfärdighet vill öppna himlaporten. Det är den bön, som står under ordet: "Herren är fjärran ifrån de ogudaktiga" (Ords. 15:29), ja, "att Gud icke hör syndare". (Joh. 9:31) Så blir varje bön, som vi ber, en maning att hölja den i påskens rättfärdighet, att överskylla den med Kristi namn.

När vi så gör, handlar Gud i och genom vår bön och verkar stora gärningar, så att det ordet i evangeliet uppfylls: "bedjen, och I skolen få, för att eder glädje skall bliva fullkomlig". Den glädje, som så skall stegras, fullkomnas och överflöda, är påskens glädje, omtalad i versen före evangeliet: "jag skall se eder åter, och då skola edra hjärtan glädja sig, och ingen skall taga eder glädje ifrån eder". (Joh. 16:22) I bönen bär påsken frukt, och det kan med rätta sägas, att näst efter Ordets ämbete är bönen den kristna kyrkans största uppgift. Om denna börens heliga uppgift säger vi så:

- I. bönen är en av Gud instiftad ordning, vilande på hans befallning,
- II. bönen är nödvändig, ty de kristna lider alltid betryck,
- III. bönen är av Gud välsignad med bönhörelse.

I. Bönen är en av Gud instiftad ordning, vilande på hans befallning.

Redan det ordet "Bedjen" i dagens evangelium, gör bönen till en helig, gudomlig instiftelse, lika makt-påliggande som t. ex. altarets heliga sakrament. Gud talar till oss sitt "Bedjen", sitt "Åkallen mig i nöden" (Ps. 50:15) och avfordrar oss därmed vårt erkännande, att vi är hans skapelser och han vår Gud. Varje stund, som vi lever, är en gåva av honom, och vi äro kastade på honom, hänvisade till bönen till honom, som i varje stund upprätthåller oss. Så är det oundgängliga tecknet på en kristen börens förekomst, börens aldrig upphörande låga. En kristen,

som inte ber, är inte längre en kristen. Den kristne, som ber, vet återigen, att han kommer på sin Herres befallning, inte av egen drift, utan därtill kallad av den stor bönhöraren.

II. Bönen är nödvändig, ty de kristna lider alltid betryck.

Evangeliets slutord lyder: *"I världen liden I betryck; men varen vid gott mod, jag har övervunnit världen"*. Den kyrka, som talar evangelium om påsken, kommer i motsättning till världen, vinner inte världens bifall utan är den motsagda, den lidande, den betryckta kyrkan under korset. I allt detta tar hon dess mer emot påskens evangelium och bär påskens frukt i bönen. Böneämnen skall alltså aldrig fattas de kristna, lika litet som sorger och bekymmer. Så är bönen nödvändig för varje kristen, såframt han lever ett rätt kristet liv. Ja, Guds avsikt med de kristnas motgångar är just att alltmer driva dem till bönen, att alltmer få dem att bruka bönens heliga instiftelse och så prisa och lova bönens instiftare.

III. Bönen är av Gud välsignad med bönhörelse.

Jesus säger: *"Bedjen och I skolen få"*. Med dessa ord öppnas portarna till de himmelska förrådskamrarna. Den gudomliga kärleken har berett allt gott åt oss, ja, *"Idel goda gåvor och idel fullkomliga skänker komma ned ovanifrån, från himlaljusens Fader"*. (Jak. 1:17) Den kristna bönen tror just så gott om Gud. Otron svarar härtill snabbt, att detta visst inte är sant, att inget sådant sker, att bönhörelsen icke existerar. I all detta har också den icke-troende människan rätt, så långt det nämligen gäller hennes egen bön: *"En sådan människa må icke tänka att hon skall få något från Herren"*. (Jak. 1:7) Där är himlaporten stängd. Annorlunda är det för oss, som i tron böjer oss för Jesu Ord. I och med oss sker verkligen hans vilja, så att våra böner blir hörda.

Amen.